

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แต่ปางบรรพ์

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไอ้เงี้ยวดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภท หลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดหรือความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 44

ตอน แต่ปางบรรพ์

171

หมอกเริ่มจาง พร้อมกับไอแดดอบอุ่นที่เริ่มสาดลงมาตาม
ช่องกิ่งใบไม้ป่าโปร่งขึ้นตามลำดับ จากนั้นชั่วไม่นาน ทั้งหมดก็
ออกมาสู่บริเวณที่ราบสูงๆต่ำๆ อันเต็มไปด้วยลอนของเนิน
ลักษณะประหลาด เช่นที่เคยผ่านกันมาเมื่อวานขึ้นอีกครั้ง

ใกล้ตำแหน่งที่ยิงมหิงสาใหญ่ล้มไว้ 2 วันก่อน ซึ่งเป็น
การเดินย้อนกลับออกมาอีกครั้ง รพินทร์หยุดชะงัก สภาพความ
โปร่งโล่งของสถานที่ ทุกคนมองเห็นแร้งกลุ่มใหญ่เป็นกระจุกดำ
กำลังลงทิ้งอยู่ที่ซากของมหิงสาตัวนั้น ระยะมันห่างประมาณ
75-80 เมตร ทุกคนเห็นพรานใหญ่ล้วงกล้องส่องทางไกลออกมา

ปรับเลนส์ส่องดู ฝ่ายนายจ้างเกือบทุกคนจึงทำตามด้วยกล้อง
ประจำตัว

“โอ้ว! ควายตัวยังกะซ้าง แค่ 2 วันเท่านั้นเอง แรงพวกนั้น
ลงจนเหลือแต่กระดูกขาวโพลนแบบนี้เชียวหรอะ?”

เสียงก็ร้องขึ้นอย่างแปลกใจ

รพินทร์สันศิริชะ ทุกคนก้าวเข้ามายืนอยู่ในระดับ
เดียวกับเขา

“ไม่ใช่แรงหรอก ทุกคนลืมไ้อ้หมานรกที่เราเจอกันในคืน
นั้นเสียแล้วหรือ มันผ่านมาทางทุ่งนี้แหละ ก่อนที่จะบุกเข้าโจมตี
พวกเราในดงที่บดตอนที่พักกันอยู่ พอมันผ่านซากควายป่าใหญ่
ตัวนั้น มันก็ช่วยกันรุมแทะกัดกินเนื้อหมด อย่างว่าแต่ซาก
ตัวเดียวเลย ต่อให้อีก 10 ตัวก็ไม่มีเหลือจากกองทัพมากมาย
พวกนั้น พวกแรงมาอาศัยเศษเนื้อที่ติดกระดูกเท่านั้น...”

พร้อมกับกล่าว เขาส่องกล้องกราดไปรอบๆตามเนินสูงๆ
ต่ำๆเบื้องหน้า อันเป็นฉากที่เห็นขวางเป็นทิวอยู่เบื้องหน้า แล้ว
เอ่ยเรียกต่ำๆ

“เบล”

“ฉันอยู่ที่นี่”

“ผมยังจำได้ ว่าคุณตะโกนบอกพวกคุณว่ายังไงบ้าง หลังจากตำผมเมื่อวันที่เราผ่านกันมาตรงทุ่งหญ้าแห่งนี้ คุณพอจะดูออกกว่าพวกเนินที่เราเห็นอยู่ในหมื่นน่าจะเป็นอะไรสักอย่างของซากเมืองในอดีต จำได้ไหม?”

“ก็ไปพบอย่างจังเข้าไปในกลางดงนั้นแล้วยังไง มหาวิหารและสุสานของกษัตริย์ มันยิ่งน่าจะเป็นยันชัดว่า เนินข้างของเราที่มีอยู่หลายแห่งที่เราน่าจะเข้าไปสำรวจ มันอาจเป็นที่เก็บศพของเจ้าของถิ่นเดิมก็ได้”

“แต่บ่ายวันนั้น คุณไม่ได้ให้ความคิดอะไรแก่ผมเลย ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเอาความรู้ทางโบราณศาสตร์ ซากโบราณและธรณีวิทยาของคุณมาช่วยพวกเราทุกคน ถ้าอยากจะผ่านดินแดนนี้ไปได้โดยปลอดภัย ไม่ปล่อยให้กองทัพไอ้ผีดิบมันตรึงยกโขยงมาเล่นงานเราได้ถนัดนัก...ไป วันนี้เราต้องทำงานกันทั้งวันเลย สำรวจให้ทั่ว”

ว่าแล้วรพินทร์ก็คว้าแขนเบล จูงให้เดินตามเขาลี้วไป
เบื้องหน้าทันที แม่ผมแดงร้องลั่น

“โธ้ย! อย่าลากสิ จะบ้าแล้วเรอะ! ค่อยๆเดินไปก็ได้
ฉันยังเจ็บหน้าอกอยู่นะ!”

ณ บัดนั้นเอง คริสก็ก้าวสวบเข้ามาถึงเขา บัดแขนพราน
ใหญ่ออก และฝ่ามืออันแข็งแกร่งของหล่อนเป็นฝายรวบแขนเขา
ไว้เอง

“ไหนเป็นคนสั่งไว้เองยังงี้ ว่าจะให้เบลเดินไปตามสบาย
ถ้าคุณพิตนักในเช้าวันนี้ก็มะ วิ่งแข่งกับฉันได้ เราไปที่นั่น
ด้วยกัน ล่วงหน้าไปก่อนพวกนี้”

จอมพรานรู้สึกตัวหันไปขอโทษเบลเบาๆ แล้วยิ้มกร่อยๆ
บอกกับทุกคนว่า

“ไป! เราบ่ายหน้าไปที่เนินลูกแรกนั้นพร้อมๆกันเลย
ไม่ต้องวิ่งหรอก ผมไม่ชอบวิ่งแข่งกับใคร นอกจากวิ่งหนี”

พูดแค่นั้นเขาก็ออกก้าวเดินสวบๆไปโดยเร็ว โดยเลียดห่างจากกลุ่มแรงที่ลงทิ้งกระดูกของชาคมหิงสา อันมองเห็นเป็นกระดูกดำ ส่งเสียงร้องก๊อวกก๊ากกันอยู่ลั่นทุ่งนั้น ทุกคนเร่งฝีเท้าตามกระชั้นติดตามในทันที โดยปล่อยให้พวกลูกหาบแบกของตามมาเบื้องหลัง มันไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนัก เพราะภูมิภาพโล่งกว้างไกลสามารถมองเห็นกันได้โดยตลอด จัน เกิด และเสียดคุมขบวนลูกหาบเดินมาตามสบายไม่เร่งร้อนอะไรทั้งสิ้น แต่บุญคำเร่งฝีเท้าขึ้นมาทันพวกนายจ้าง บอกมาว่า

“พวกเจ้านายอย่าไปบ้าจี้ตามนายรพินทร์ให้ทันเลย ปล่อยให้แกล้งหน้าไปก่อนเหอะ เดินไปกับไอ้คำตามสบายดีกว่า แกจะแกล้งลองกำลังของแหม่มเบลวันนีดูนะ ว่าจะแข็งแรงได้แค่ไหน อย่าไปหลงกลแก”

สแตนลีย์ คีธ และเชิดวูธ ยังพยายามที่จะเร่งตามหลังไปให้ทันตามเดิม แต่อิสซาเบลและคริสติน่ายอมผ่อนฝีเท้าลงมองตามหลังพราณใหญ่ไปอย่างถอนฉิว แม่ผมแดงเกาะไหล่ตาพราณเฒ่าไว้

“บุญคำ! อันที่จริงแล้ว ฉันว่าบุญค่าน่ารักกว่านายคนนั้นมากนะ ทำไมเขาถึงมีนิสัยอย่างนี้ ดูไม่ออกเลย บทจะดีก็ตีใจหาย บทจะบ้าขึ้นมาก็ยิ่งกว่าไอ้ควายตัวที่แรงแม้นลงทั้งนั้นเสียอีก”

“ไปถือสาอะไรแก ตั้งแต่พลัดพรากจากคู่รักมา นายของบุญคำเต็มเต็งเสียเมื่อไหร่ บุญคำเองก็ยังไม่ออก มะ! เกาะไหลไ้คำไป”

ว่าแล้วแกก็เอียงไหล่เข้าไปซ่อนใต้ปีกของเธอ เอามือข้างนั้นของหล่อนให้เกาะคอแกไว้ ช่วยพยุงไป เบลโคลงหัวบ่นอะไรอุปบิบ เดินเขยอกตามบุญคำ เพราะไม่เพียงแต่บาดเจ็บจากหน้าอกเท่านั้น โคนขาของหล่อนก็ยังมีร่องรอยบาดเจ็บจากกิ่งไม้ที่ตำทิ่มไว้ คริสคอยเดินประกบเพื่อนสาวอยู่ด้วยอีกด้านหนึ่ง

“จริงอย่างบุญคำว่า ฉันว่ายิงนานไป เขาก็ยิ่งคุ้มดีคุ้มร้ายหนักเข้าไปทุกวัน ปล่อยให้พวกนั้นวิ่งตามเขาไปเถอะ เราค่อยๆ ไปพร้อมกับพวกลูกหาบนี้ก็ได้ ใครไปหลงเดินตามรพินทร์เข้าก็เหนื่อยเปล่า ถึงยังงั้นเขาก็ต้องไปรอเราอยู่แล้ว แต่ฉันรู้สึกว่

น่าจะมีอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาอยากจะไปให้ถึงเนินเขาสูงนั้น
โดยเร็วที่สุด”

“แฮมมคริสนี่ฉลาดนะ”

“เอ๊ะ! หมายความว่ายังไง?”

“จากมุมที่เรายืนกันอยู่นี้ นายรพินทร์แกจำได้แล้วนะสิว่า
เนินที่แกกำลังจ้ำอ้าวเข้าไปนั่นนะ มันเคยเป็นป่าช้าผีดิบที่
เจ้านายเก่าของแกสองคน คนหนึ่งเป็นนายทหารไทย อีกคน
หนึ่งเป็นแฮมมเยอรมัน เข้าไปติดขังอยู่ในนั้น แล้วแกก็พาพวก
เราช่วยกันระเบิดทางออกมาให้เมื่อคราวผ่านมาครั้งก่อนโน้น!”

“ว๊อท!! จริงเหรอบุญคำ?”

ทั้งสองสาวลืมหูลืมตาโพล่ง ร้องอุทานออกมาพร้อมกัน...

ตาพรานเผ่าสมุนของรพินทร์ไม่ตอบอะไรอีก แต่เขม้น
มองไปข้างหน้า และพยุงเบลให้เดินตามสแตนลีย์ คีธ และ
เชิดวุธ ไปอย่างไม่รีบร้อนอะไรนัก ผิดกับอีกสามคนที่พยายาม
เร่งฝีเท้าเพื่อจะตามหลังรพินทร์ให้ทัน

มันก็ปรากฏออกมาในรูปแบบเดิมๆนั่นเอง ไม่ว่าใครจะพยายามเดินเร็วสักแค่ไหนก็ตาม หน้าหน้าที่ผ่านไป ร่างของจอมพรานที่เดินตัดทุ่งตุ่มๆไปก่อนก็ยิ่งทิ้งห่างออกไปตามลำดับ มันอาจเป็นไปได้ที่เขาก้าวไป 3 ก้าวแล้ว คนเหล่านี้ยังก้าวไปได้เพียงแค่ก้าวเดียว และลักษณะการณ์เช่นนี้ กลุ่มนายจ้างเคยชินดีเสียแล้ว ไม่มีใครประหลาดใจ

แล้วทั้งสามบุคคลก็ต้องยอมแพ้ เหนือออกท่วมกาย ยอมผ่อนฝีเท้าลงมาเดินรวมกลุ่มกับบุญคำ เบล และคริส ซึ่งเดินตามอยู่เบื้องหลัง คั่นหน้าขบวนของลูกหาบไว้

อเมริกันอาวุธโสเปาลมพรูออกจากปาก เอาแขนเสื้อป้ายเหงื่อบนหน้าผาก

“ในคอมพิวเตอร์ที่ดีชื่อพร้อมประวัติของเขาออกมาบอกไว้ด้วยหรือเปล่าว่า ในป่าแล้วจะไม่มีใครสามารถเดินตามทันคนคนนี้ได้ ถ้าเขาไม่หยุดรอ”

นั่นเป็นคำเปรยเสียมากกว่าตั้งใจจะถาม คริสเพียงแต่หัวเราะเบาๆ

“เขากำลังมีจุดสนใจอะไรอย่างมาก และกำลังเร่งรีบอย่างที่สุด ปล่อยให้เขาล่วงหน้าไปก่อน ถึงอย่างไรก็ยังมองเห็นกันอยู่ และภูมิประเทศมันก็เป็นทุ่งโล่ง มองได้กว้างไกลรอบด้าน คงไม่สูญหายไปจากสายตาของพวกเราหรอก และถึงยังไงเราก็ยังใช้วิทยุมือถือได้อยู่ ยังติดต่อเขาได้ตลอดเวลาถ้าจำเป็น”

นายคีร์โคลงหัว สบถอุบอิบ แต่เซิดวุธไม่แสดงอาการ กังขาสนใจอะไรนักที่พยานใหญ่รุดล่วงหน้าไปก่อน หันมาเห็นเบลเอาแขนคล้องกอดคอบุญคำเดินเขยกอยู่ ก็มีสีหน้าเป็นห่วงกรากเข้ามาชิด จับแขนไว้

“เป็นไงเบล...รู้สึกไม่ไหวหรือ?”

“ไม่เป็นไรหรอก วุธ ตาเฒ่ามือขวาของรพินทร์คนนี้ความจริงแล้วแกล้งเป็นคนใจดีน่ารักมาก แกล้งเห็นฉันเดินขาเขยก ก็เลยมาช่วยหิ้วปีก”

โชคดีที่ทั้งสองพูดกันด้วยภาษาอเมริกัน บุญคำเลยฟังไม่รู้เรื่องในคำว่า ‘ตาเฒ่า’ จึงไม่มีปฏิกิริยาโมโหโกรธาอะไร เซิดวุธมองเห็นสภาพแล้วก็ส่งสารบุญคำ เพราะตัวแถมอมเกร็งเล็กน้อยเดียว ส่วนอิสซาเบล แม้การเดินบุกป่ากรากกรำมาเป็น

เวลานาน จะทำให้รูปร่างประเภทนี้อ่อนไม่ไ้ลดลงไปอย่างมาก แต่เมื่อเทียบกับบุญคำแล้ว หล่อนก็ยังบีบบั๊ สูงใหญ่กว่าบุญคำ มากนัก เล่นเอาเอียงกระแท่เร่ไปเลย จึงหันไปถามบุญคำยิ้มๆ

“แหม่มเบลตัวหนักไหม ลุงคำ?”

สมุนขวาของรพินทร์ยิ้มเห็นฟันหลอ

“บอกว่าลูกช้างหน้อยเดียวเท่านั้น นายทหาร แต่ไม่ เป็นไร บุญคำช่วยหิ้วปีกเท่านั้น ยังไม่ถึงกับต้องแบก”

“ซีท!...”

เบลอุทาน แล้วผลึกแกห่างออกไป เพราะตัวเองฟังและ พุดไทยได้มากกว่าบุญคำที่จะฟังภาษาของหล่อนออก ถึงจะ ไม่ปรูปร่งตลอดนัก ก็กว่า 75 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป

“...ถ้าตัวฉันหนักก็ไม่ต้องมาช่วยหิ้วหรือก จันเดินไปเอง ได้”

บุญคำหัวร่อแหยๆ

“แอ้! แอ้! แหม่มเบลไม่น่าใจน้อยเลย บุญคำพูดเล่นนะ
 แมะ! มีอห้กชะมัด ผลักเสี้ยหัวเก็อบทิมดิน นายทหารตัวโตๆ
 มาช่วยประคองแหม่มแทนไอ้คำที่เหอะ”

“ตกลง!”

เชิดวุฒม์บอสาาง่ายๆ เาเอนเข้ามาประชิดเบล บอกว่า

“...เฮ้ย! เกะๆไหลล้มนะ...อย่าทำอวดดีไปหน่อยเลยนะ
 ข้าคุณยังเขยอกอยู่เลย เติ้นยังไม่ถนัดนักหรอก”

ว่าแล้วเขาก็ช่วยโอบเอวเบลไว้ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง
ร้องบอกนายคิธ ซึ่งชะลอลงมาใกล้อีกคน

“เฮ้ย...! คีร์ เตียวพลัดกันดูแลเบลด้วยนะ ตอนนี้เป็นหน้าที่ของฉันท่อน พอลฉันทเหนื่อย เองรับภาระไป”

คือไม่ว่าอะไร แต่หัวเราะ ขนابข้างเข้ามาช่วยกันหัวปิก
อีกข้างหนึ่งของเบลโดยไม่สนใจกับอาการปลั่งใสปฏิเสธของ
แม่ผมแดง จึงเป็นอันว่าเบลซึ่งกลายเป็นคนไม่สู้สมประกอบของ
ยามนี้ ถูกสองเพื่อนชายตัวโตๆสองคนหัวขนาบข้าง พาเดินลี้ว
โดยหล่อนไม่ต้องออกแรงอะไรมากนัก

“นั่นเป็นการดีมาก!...”

คริสบอกปณิรมุมปาก

“...ยามดี เธอทั้งสองคนก็ใช้เขาสารพัดอย่าง สามัคคีกัน
ดีนัก บนเนื้อหนังมังสาของเขานะ ตอนนี้ยามเขาเจ็บป่วยทุพพล
ภาพขึ้นมาบ้างแล้ว ก็ควรจะสามัคคีในด้านช่วยกันหอบหิ้วเขา
บ้าง ถึงจะเรียกว่าสุภาพบุรุษ!”

กล่าวจบ แม่ผมทองก็ออกแรงฝีเท้าเดินตามไปเคียง
บุญคำอยู่เบื้องหน้า ทิ้งให้สองชายอำปากค้าง มองหน้ากันเอง
ตาปริบ ๆ รู้สึกแสบ ๆ คัน ๆ หัวใจอย่างไรรอบอกไม่ถูก

“เฮ้ย! วุช แม่นั้นดำเราสองคนนี่หว่า?”

“ฮือม ชำก็กว้างนั้นแหละ ปากจืดจิบ...เลย คริสนี่”

“อย่านินทาสุภาพสตรีลับหลัง เขาพูดของเขาถูกต้อง
แล้ว”

เบลบอกทั้งสองเรียบ ๆ พร้อมทั้งใช้ฝ่ามือทั้งสองด้าน
ตบไปที่ต้นคอของเพื่อนชายผู้ขนานข้างทั้งสอง ทำให้ทั้งคู่
สงบปากคำลงไปได้

คริสเดินเข้ามาชิดบุญคำ เอามือโอบไหล่ไว้อย่างปราณี
และให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง พอแกหันมาก็ยิ้มให้

“คุยกันไปพลางได้ไหม?”

“ແหม່ມคริสจะหลอกถามอะไรบุญคำอีกล่ะ?”

ตาพรานแผ่ยิ้มออกมาอย่างฉลาดเท่าทัน

“ฉันไม่มีเล่ห์กลอะไรจะหลอกบุญคำหรอก นานๆถึงจะมี
โอกาสได้คุยกันสักที หรือว่าบุญคำเกลียดหน้าฉัน?”

“ແหม່ມคริสเป็นคนดี บุญคำไม่ได้เกลียดหรอก นายฟาร์
งี่มานี้ด้วยกันทุกคน พออยู่ด้วยกันไปนานๆ บุญคำก็เห็นว่าเป็น
คนดีทั้งนั้น บุญคำนับถือทุกคนเลย คนเราจะคบกันได้แค่ไหน
แต่ละคนจะมีนิสัยยังไง มาเดินป่าลำบากด้วยกันแบบนี้แหละ
ถึงจะเห็นกันได้แจ่มแจ้งแดงแจ๋ดีนัก พวกของແหม່ມทุกคน
บุญคำยอมรับว่าใช้ได้”

“ทั้งๆที่ครั้งแรก พวกบุญคำเกลียดพวกเราทุกคน?”

แกพยักหน้า ตอบตรงๆ

“ก็ใช่ หะแรกเกลียดเข้าไปเลย ะผ่า!”

“ตรงข้ามกับพวกฉันนะ เห็นหน้านายของบุญคำและพวกของบุญคำทุกคน เราก็เชื่อมั่นและไว้วางใจอย่างดีที่สุดเลยว่าเราได้กลุ่มผู้นำทางที่ถูกต้อง ควรจะฝากชีวิตไว้ให้ได้แล้วในหนทางข้างหน้า”

คราวนี้ตาเฒ่ายิ้มแป้น

“แหมมปากหวานนะ แต่ไม่รู้พูดจริงๆรึป่าว”

หล่อนตอบที่ไหลลื่นบอบบาง แต่แข็งแกร่งของแกเบาๆ แล้วโอบกระชับไว้แน่น

“ฉันไม่โกหกหรอก ที่นี้อยากจะถามบุญคำมั่ง ที่บุญคำยอมรับว่าพวกเรา ‘ใช้ได้’ นั้นหมายถึงยังไง?”

“แม้มือจะไม่ถึงในบางเรื่อง แต่ก็ใจถึง”

“ฉันยังไม่เข้าใจนัก อธิบายให้ชัดซิ เราพูดกันได้อย่างผู้ชาย อย่าคิดว่าฉันเป็นผู้หญิง และอนุญาตให้พูดได้ตรงๆเลย”

“พวกของเหม่ม กล้า ฉลาด รักใคร่กลมเกลียวกันดี เป็น
ห่วงกัน แล้วก็เผื่อแผ่เป็นห่วงมาถึงพวกของบุญคำด้วย แรกๆ
บุญคำนี้กว่าคงไม่เป็นเรื่องร็อก แต่ร่วมทางกันมานานๆก็เห็นมา
เรื่อย ๆ คนเดินป่าทำความตายแบบนี้ ถ้าไม่มีธาตุแท้แบบนี้ก็ไป
ไม่ได้ไกล”

“นายของบุญคำเขาบอกกับบุญคำอย่างนั้นรึ?”

แกหัวร่อหึๆ

“นายไม่ได้บอกบุญคำหรอก แต่บุญคำก็มีตาเห็น มีใจ
คิด”

“แล้วนายของบุญคำล่ะ เขาคิดอย่างบุญคำไหม?”

“ไม่รู้ซี นายฉลาดกว่าบุญคำหลายเท่านี้ บุญคำกะไ้
พวกนี้ยังรู้ แล้วทำไมนายถึงจะไม่รู้ อารู้มากไปกว่าบุญคำเสีย
ด้วยซ้ำ”

“ก็เป็นอันว่าพวกเราทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะฝ่ายของบุญคำ
หรือฝ่ายฉัน เรารวมกันมาเป็นฝ่ายเดียวที่พร้อมจะร่วมเป็น-
ร่วมตายกันในทุกสถานการณ์แล้วใช่ไหม”

“ถ้าจะมีการตายเกิดขึ้นเพราะภัยจากปาณี พวกบุญคำก็พร้อมที่จะตายก่อนฝ่ายเจ้านายทุกคน ไม่ว่าจะเป็นนายรพินทร์หรือไอ้พรานสามคนนั้น รวมทั้งพวกลูกหาบทุกคนด้วย เรื่องนี้ นายสั่งกำชับไว้หนักหนา ทุกคนพวกเรารู้หน้าที่ดี แหม่มไม่ต้องห่วง”

คริสช่อนยิ้ม ใช้หลักจิตวิทยาเต็มที่ เพราะถึงอย่างไร เจ้านายของตาเผ่าก็ไม่ได้มาร่วมรู้ ร่วมได้ยืนอยู่ด้วย หล่อนมักจะหาโอกาสอย่างนี้เสมอ แต่ไม่ค่อยสบช่องเหมาะนักในการที่จะ ‘ล้วง’ อะไรต่ออะไรจากคนของรพินทร์ ไพรวัลย์

“น่ารัก น่าไว้วางใจทุกคนจริงนะ คนเราจะรู้จักทำความเข้าใจกันได้ ก็ต้องอาศัยระยะเวลาแห่งการคบหาและร่วมทุกข์กันไปนานๆ ฉันเชื่อว่าฝ่ายของบุญคำคงไม่มีใครทอดทิ้งพวกฉัน”

“ของแน่ สบายใจได้ แหม่ม”

“แล้วฝ่ายของบุญคำล่ะ เชื่อทางด้านฉันบ้างไหมว่า จะไม่มีวันทอดทิ้งฝ่ายของบุญคำเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นเกิดอะไรขึ้น”

คราวนี้ตาเฒ่าชำเลื่องตามองอย่างคนไม่โง่เกินไปนัก คริสเล็กคิ้วขึ้น ดวงตาสีฟ้างามของหล่อนประสานจับนิ่งอยู่ที่ ตากร้านๆคั่นของแกเหมือนจะรอฟังคำตอบ

“บุญคำอยากจะเชื่อ...”

แกว่า พยายามค้นหาคำพูด แล้วก็พยายามจัดเอาซี่ปาก ของงาช้างในสมัยอดีตที่แกเคยขึ้นใจคั่นหูขึ้นมาพูดต่อไปว่า

“...แต่พระธุดงค์ อาจารย์ของบุญคำสอนไว้ว่า อย่าเชื่อ ปากคนง่ายนัก ต้องรอให้ถึงวินาทีสุดท้ายเสียก่อน แล้วมันจะ พิสูจน์ออกมาได้เอง”

“วินาทีสุดท้าย? ยังไง เมื่อไหร่?”

“แกจะต้องรอให้พวกหม่อมฉันพบเรือบินตกลำนั้น เสียก่อน ให้วิทยุเครื่องใหญ่ของพวกหม่อมติดต่อกับพรรคพวก ได้ แล้วก็ส่งข่าวให้พรรคพวกส่งเรือบิน เรือเหาะมาชนลูกกระเบิด รับนายหม่อมกับพวกไปได้สำเร็จเสียก่อน บุญคำอยากจะให้ถึง เวลานั้นเสียเร็วๆ จะได้เห็นว่าคุณนายหม่อมลาจากพวกเรา ยังไง...นั่นแหละ คือวินาทีสุดท้าย”

“แหลมคมมาก สมแล้วที่เป็นศิษย์เอกของรพินทร์ ฉันเห็นบุญคำชอบทำอะไรแผลงๆ แล้วก็ตกลงกะนองไม่เป็นประสา แต่เมื่อถึงคราวคับขันหรือจำเป็นขึ้นมาจริงๆ แล้ว บุญคำเป็นพรานที่มีความรับผิดชอบและสามารถเยี้ยมยอคนหนึ่ง ช้ายังพูดและคิดอ่านได้หลักแหลมลึกซึ้งนัก ลูกพี่เป็นยังงี้ ลูกน้องก็เป็นอย่างนั้น ฉันเห็นมานานแล้ว บุญคำฉลาดกว่าอีกสามคนนั้นมาก”

แกสั่นหัว บอกอย่างมีเหลี่ยมคั่ว

“ที่ไหนได้ ในบรรดาพรานลูกน้องของนายรพินทร์สี่คนนี้ บุญคำโง่ที่สุดเลย ไ้อ้จัน ไ้อ้เกิด รีไ้อ้เส่ย ฉลาดกว่าบุญคำมากนัก แต่มันไม่พูดเท่านั้น บุญคำไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ไ้อ้พวกนั้นยังได้เรียนมั่ง แม้จะคนละนิดๆ หน่อยๆ ก็ยังดีกว่าบุญคำที่ไม่เรียนในโรงเรียน แค่เรียนจากวัดเท่านั้น”

“อย่าถ่อมตัวไปหน่อยเลย ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าบุญคำนะ ฝีมือขนาดไหน”

แม่ผมทอง นักเคมีฟิสิกส์ของคณะยังคงเดินโอบกอดไหล่
อยู่เช่นนั้น เล่นเอาตาเผลอใจเต้นไม่เป็นสำ อูบอิบบอกมาด้วย
เสียงอ่อย

“แหม่ม...”

“หือม?”

“ปล่อยบุญคำเหอะ อย่ามาเดินกอดบุญคำอยู่ยงี้เลย...”

“ทำไม?”

“บุญคำจี้กกะเตียมยัง ใจพิกล พวกของแหม่มมองอยู่นั้น
กะเตียวนายคิฐ หรือนายทหารเชิดวุธเกิดหมั่นไส้ เข้ามาถีบ
บุญคำเสียเท่านั้น”

“ไม่มีใครกล้ามาหมั่นไส้หรือทำบุญคำได้หรอก และไม่ว่า
ใครในฝ่ายของพวกฉัน ก็ไม่มีใครกล้ายุ่งกับฉันหรอก ลองดูสิ
ใครมาทำอะไรบุญคำ ฉันจะตบป้องหูให้คว้าไปที่เตียว...บุญคำ
รังเกียจฉันงั้นรี? ในบรรดาลูกน้องของรพินทร์ ฉันสนิทกับ
บุญคำมากที่สุด รู้มั้ย”

“ไอ้รู้นะรู้ออก...”

บุญคำอ้อมแอ้มไม่เต็มปาก หน้าเหี่ยว ๆ คำ ๆ ของแก
ร้อนผ่าวปรากฏสีเลือดขึ้น

“แต่เหม่มนะสิ ไม่รู้”

“ฉันไม่รู้? ไม่รู้อะไร?”

“ก็ไม่ว่า หน้าอกของเหม่มนะ มันชนอยู่กับแขนของ
บุญคำทุกทีที่ก้าวเดิน บุญคำจะเดินไปไม่ไหวอยู่แล้วนาเหม่ม”

ประโยคหลังแกกระซิบเบาที่สุด

คริสวางหน้าเรียบสนิท ซายตาดูหน้าแกอยู่เช่นนั้น มันก็
พอดีกันกับที่แกเดินสะดุดหลุม หรืออาจสะดุดเอาขาของคริสที
แกล้งปัดก็ไม่ทราบได้ เสียหลักทำท่าจะหวั่นล้มไปข้างหน้า
เหม่มสาวคว้าคอเสื้อไว้อย่างรวดเร็วฉับไว ดึงขึ้นมา บางทีจะ
เป็นเพราะหล่นใช้พลั้งจากช่วงแขนมากไปหน่อย หรือมันอาจ
เป็นลวดลายลูกไม้ของตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ อย่างไม่อย่างหนึ่งก็สุด
ที่จะบอกได้ หน้าของบุญคำที่หันหมุนกลับมาในท่ากึ่งเซ และ
เสียหลักเกือบจะล้มลงไปแล้วนั้น ก็ที่มชนเข้าไปที่บริเวณโคนขา
ของคริสติน่าอย่างถนัดถนี่

“ฮั้วย!!”

แกร้องอุทานออกมาอย่างตกใจ แล้วสองแขนก็รวบกอดเอาตะโพกของหล่อนไว้ก่อนจะครูดไปถึงพื้น คริสหัวเราะเบาๆ สองฝ่ามือประกบเข้าที่GRAMทั้งสองด้านของแก แล้วยกสะบัดขึ้นสร้างที่กำลังจะทรุดลงไปกองของบุญคำให้ทะลึ่งโลดขึ้นมาขึ้นตามเดิม...บุญคำจะไม่โดดผิงขึ้นยืนโดยเร็วได้อย่างไร เพราะการจุดให้ยืนขึ้นชนิดนั้นของแม่ผมทอง แท้ที่จริงก็คือ กลยุทธ์ของคอมมานโด แท้คติกส์นั่นเอง เพราะถ้าแกขึ้นทำเป็นล่าถอย กอดชบอยู่เช่นนั้น ก็มีหวังGRAMหัก เสียงอุทานติดต่อมาของบุญคำคราวนี้ จึงกลายเป็น ‘โห้วว!’

พรรคพวกที่เดินตามมาเบื้องหลัง ไม่ทันสังเกตเห็นอะไรมากนัก นอกจากจะเข้าใจว่าเป็นอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างที่ทั้งสองเดินเคียงคู่ไปด้วยกัน เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นมันรวดเร็วมาก จนคนเบื้องหลังดูไม่ทัน

หล่อนโอบไหล่ตาพรานเผ่าเดินรุดหน้าต่อไป ด้วยอาการเป็นปกติ ในขณะที่บุญคำตาเหล่ เอามือบีบคางตัวเอง

“ไม่เป็นไรมากไม่ใช่หรือ สะดุดอะไรเข้ากระมัง?”

“สะดุดอ่าว หน้าทิ่มโคก...เฮ้อ! ภูหนอกู ໄອ້คำเอี้ย!”

แกสบถพรุ้งออกมากับตัวเอง แล้วว่า

“...แหม่ม! ทำไม่ถึงแข็งแรง มือไม้หนักยังกะผู้ชายยังงี้ ไม่น่าเชื่อเลย! คางเกือบหักเลยกู”

“คราวนี้พอจะหายจึกกะเดียมไปได้มั่งหรือยังละ”

“หมดซิลิ่งอะไร พับผี!!”

“หมดอะไรนะ?”

หล่อนเอียงหน้า ถามเสียงสูงอย่างไม่เข้าใจ บุญคำ หน้าม้วย ถอนใจเฮือกอีกครั้งยังคลำคางป้อยอยู่เช่นนั้น

“ปาว! ปาว! ไม่ได้ว่าอะไร แต่ขอร้องเหอะ แหม่มไม่ต้อง ประคองบุญคำไปยังจี่ร็อก บุญคำเดินไปเองท่าจะสบายกว่า รูปร่างเหมือนนางฟ้า แต่เรี่ยวแรงยังกะนังยักษ์ชะมูชิ”

“ว่าอะไรนะ ฉันทังไม่ถนัด”

“ฟังไม่รู้เรื่องก็ไม่ต้องมาถาม ໄອ້คำชักมีน้ำโหลแล้วนะนี่”

แกฆมวดคิ้ว กระซอกเสียงมาซุ่มๆ แต่แล้วก็คึกคักแซมขึ้น
ขึ้นมาอีก เมื่อไหล่ด้านซ้ายของแกกระทบกับความเต่งตึงหยุ่น
มีสปริงกึ่งนุ่มกึ่งแข็งชวนให้เกิดความเคลิ้มในรสสัมผัสอยู่เป็น
จังหวะเลียดๆ นึกเสียดาย ที่เดินรวมไปกับพรรคพวกหมู่มาก
เป็นขบวนไปด้วยกัน ถ้ามีแกตามลำพังกับแหม่มเพียงสองคน
ถ้าได้เดินสีกันไปอย่างนี้เรื่อย ๆ เดินกันจนถึงขอบฟ้าป่า
หิมพานต์ ตาเฒ่าก็เดินไหว

ในชีวิตการเดินป่าเป็นมือขวาของรพินทร์ ไปกับคณะ
ผู้จ้าง หลายต่อหลายคณะมาแล้วยังไม่เคยมีนายจ้างสาวสวย
เชื้อชาติเผ่าพันธุ์ใดจะให้ความสนทนสนม และเข้าถึงเนื้อถึงตัวแก
แบบนี้มาก่อนเลย แหม่มผมทองสวยบาดจิตผู้นี้ก็เพิ่งจะมา
คลอเคลียเล่นหัวกับแกเป็นกรณีพิเศษในเช้าวันนี้ครั้งแรก
เล่นเอาเฒ่าบุญคำกระอักกระอ่วนใจไปหมด

แกชักเพลินแล้วก็กลายเป็นเพลอ เพราะสมาธิความ
ระมัดระวังทั้งหลายแหล่คลอนแคลนไปเสียแล้ว

ร่างของรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่ล่องหน้าไปก่อน บัดนี้ทุกคน
แลเห็นตัวสูงไม่เกินคืบ เพราะระยะที่ห่างออกไปกำลังเดินเลาะ
แหงนมองตรวจสอบไปทางซีกซ้ายมือของเนินลูกที่เห็นอยู่
เบื้องหน้า

“ตอนที่นำทางให้กับคณะ ‘นายหญิง’ ของบุญคำเมื่อปี
ก่อน เจ้านายของบุญคำเคยผละทิ้งพวกนายจ้างเดินดุ่มๆไป
ข้างหน้าคนเดียวโดยไม่เหลียวหลังอย่างนี้มันงี่โง่?”

หล่อนเริ่มตะล่อม

“แกก็เป็นยังงี้แหละแหม่ม เรื่องธรรมดาของแกเลย
นึกจะจ้ำอ้าวๆไปข้างหน้า แกก็ไม่รอใคร เหมือนตามควายหาย
แต่แกก็ไม่ได้ทิ้งหายไปเสียเลย จะไปรอคอยอยู่ข้างหน้า รีบางที่
ย้อนกลับมาเดินตามอยู่ข้างหลัง ทั้งพวกเจ้านายไว้ให้บุญคำกับ
ไอ้พวกนี้เป็นเพื่อน รับรองว่าไม่หลงพลัดกันหรอก”

“แล้วพวกเจ้านายเขาไม่เคยบ่นว่าอะไรมั่งเลยหรือ
ที่พรวนใหญ่ชอบเดินไม่รอใครอย่างนี้ โดยเฉพาะ ‘นายหญิง’
ของบุญคำ”

แกหัวร่อ

“โอย! นายหญิงว่านายพินทร์เสียจนปากเปียกปากแฉะแล้ว ว่าจนเลิกว่าไปเอง เพราะรู้นิสัย นายเป็นคนแบบนี้เอง ไม่มามัวงุ่มง่ามรอใครอยู่หรอก ถ้าแกลเห็นว่าแกมีธุระที่จะต้องไปทำก่อน แต่ไม่ว่าแกจะไปอยู่ที่ไหน แกไม่เคยชักชวนปล่อยให้ใครต้องรับเคราะห์ เรื่องนี้เลิกห่วงกันได้ พวกเรารู้กันอยู่แล้วโดยนายไม่ต้องสั่ง พอแกออกจ้ออ้าวๆไปที่ไหน พวกของบุญคำก็จะคอยระวังพวกเจ้านายอยู่ข้างหลัง ไม่ต้องไปเร่งตามแกให้เสียเวลา แล้วพวกบุญคำก็พาไปให้พบกับนายพินทร์จนได้นั้นแหละ ถ้าพวกแหม่มคอยห่วงกันอยู่ยงี้ ก็ต้องต่อว่าแกไม่รู้จักจบ แกจะไปไหนปล่อยแกไปเหอะ ขนาดบุญคำหรือพวกนี้เวลาไปไหนกับแกโดยเฉพาะ ไม่มีเจ้านายอื่นๆมารวมอยู่ด้วย บทแกจะพรวดพราดไปไหน แกก็ไปแบบนี้เหมือนกัน เราก็ปล่อยให้แกไปตามเรื่องของแก เว้นแต่แกจะสั่งให้ตามแกไปด้วยเท่านั้น เวลาเดินป่า แกไม่ชอบให้ใครมาเข้าชี้ห้วงอะไรแกมากๆ แล้วเวลาเดินก็ไม่ชอบพูดคุยกับใคร ถ้าไม่จำเป็น”

คริสพยักหน้าช้าๆ

“เออละ รู้สึกว่าฉันพอจะเข้าใจได้ปรุงร้งแล้ว บุญคำเห็นเขาสองคนทะเลาะกันบ่อยไหม ตอนที่เดินป่าอยู่ด้วยกัน”

“ทะเลาะกันบ่อยที่สุดเลย อย่างน้อยก็วันละ 5-6 ครั้ง นายหญิงชอบพูดชอบถาม นายรพิณทร์ชอบนั่ง นายหญิงก็เลยโกรธ แรกๆที่ออกเดินทางด้วยกัน ยังขมึ้นกับปุ่นนั่นแหละ นายรพิณทร์แกล้งเอาใจใครเป็นซะเมื่อไหร่ แกล้งทำงานของแกลทำเดียว”

บุญคำเล่าความไปตามจริง

“หรือ? แล้วเขาทั้งสองคนเกิดไปรักกันขึ้นได้ยังไง?”

ตาเฒ่าเอามือลูบหัว

“นั่นซีเหม่ม บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่นายของบุญคำเป็นคนดีนา ดีมากๆด้วย ถึงหน้าแกจะดำเป็นถ่าน สกปรกมอมแมมทั้งวันตลอดกาลใจแกก็สะอาดกว่าคนในเมืองมากนักแล้วเหม่มล่ะ เห็นแกเป็นคนยังไง?”

ประโยคหลังแกล้งถามมาบ้าง

คริสติน่ายิ้มมุมปาก

“นายหญิงของบุญคำเห็นว่าเขาเป็นยังไง ฉันก็เห็นว่าเขาเป็นคนยังงั้นแหละ...บุญคำสังเกตเจ้านายของตัวเองบ้างไหม

เมื่อวานนี้ ตั้งแต่เรามองเห็นภาพแกะสลักหุ่นริมฝาผนัง เป็นรูป
เจ้าหญิงที่หน้าตาเหมือนกับคู่รักของเขา จนกระทั่งเราพากัน
เดินลึกลงไปในห้องเก็บศพของราชวงศ์แห่งนิทรานคร และไป
พบหีบศพสีชมพูนั้น”

“สังเกต? เอ ยังสังเกตอะไรหรือ แหม่ม? บุญคำยังไม่
เข้าใจที่ถามนะ”

“ในความรู้สึกเฉพาะส่วนตัวของบุญคำ พอจะอ่านจิตใจ
ความคิดของเขาได้มั้งไหม ว่าเขารู้สึกยังไง คิดยังไง?”

สมุนมือขวาของรพินทร์นั่งเงียบไปชั่วขณะ หน้าแกเริ่ม
เคร่งลง

“บุญคำบอกไม่ถูกนะ แหม่ม พวกเราสี่คนก็รู้อยู่เต็มอก
อาการของนายซิม ๆ เชื่อง ๆ ลงไปมาก นายคงคิดถึงนายหญิง
คงคิดมากที่ทำไมภาพปั้นนั้นถึงเหมือนนายหญิงดาร์นมากที่สุด
มันทำให้นายต้องวุ่นวายใจไปหมด บุญคำบอกไม่ถูกหรอก แต่
เข้าใจดี”

“เขาพูดอะไรกับพวกของบุญคำมั้งไหม เกี่ยวกับเรื่องนี้?”

“ไม่! แก่ไม่พูดอะไรเลย”

“บุญคำคิดว่า การเดินทางครั้งนี้ พวกเราทั้งหมดจะมี โอกาสได้รอดชีวิตกลับไปไหม?”

หล่อนเปลี่ยนคำถามไปอีกแบบหนึ่ง

“บุญคำไม่รู้...” แก่ตอบซื่อๆ “...แล้วเหม่มคริสเคยถาม นายตุ้มมิ่งหรือยังล่ะ?”

“ฉันถามเขาบ่อยครั้งที่สุด แต่ไม่มีคำตอบที่แน่นอนจาก เขา”

“โลกนี้มันไม่มีอะไรแน่นอนหรอก เหม่ม...”

แก่ล่อปรัชญาของเด็กวัดเข้าให้

“...ชีวิตของคนเรา ก็จะไม่มีความดีชั่วๆกันได้บ่อยนัก ครั้งก่อนเรารอดตายกันมาได้ครั้งหนึ่งแล้ว ครั้งนี้ถ้าเรารอดตาย ได้อีก เทวดาก็คงจะเข้าข้างเราเป็นรายพิเศษ รี่เหม่มมว่ายังไง?”

คราวนี้คริสนึ่งไปบ้าง คลายวงแขนจากการโอบไหล่ ตาพรานเฒ่าออกซำๆ แต่ยังคงก้าวเดินเคียงข้างอยู่เหมือนเดิม

“นางห้างใหญ่บอกกับเขาไปแล้วว่า เราจะเดินทางกันไป
อีกสักระยะหนึ่ง อาจไม่นานนัก ถ้ายังค้นหาเค้าเงื่อนเครื่องบิน
ตกไม่ได้ เราก็คงสั่งให้เขานำทางกลับกันละ เป็นอันว่าเขาหมด
หน้าที่เสียที ส่วนทางด้านเราก็คงหมดหน้าที่เหมือนกัน เพราะมันดู
จะพ้นความสามารถของเราเสียแล้ว และมันไร้สาระเกินไป
ที่จะเดินทางอย่างปราศจากเป้าหมายที่แน่นอน เพราะเรา
ไม่สามารถติดต่อกับหอบังคับการของเราได้อีกแล้ว เดินต่อไป
มันก็ไม่มีประโยชน์”

แกหันมามองหน้านายจ้างอเมริกันสาวอย่างฉงนเหมือน
จะค้นหา

“ดูท่าพวกแก้มจะมีข้อเสียแล้วนะ ทั้งๆที่ครั้งแรกก็
หมายมั่นกันอย่างเต็มที่ ต้องการจะบังคับพวกเราให้พาเดินทาง
อย่างไม่เห็นแก่ชีวิต...นายของบุญคำพูดยังไม่มั้งละ เมื่อนายห้าง
ใหญ่บอกอย่างนั้น”

คริสแมมริมฝีปากลงนิดหนึ่ง ดวงตาหริ่ง

“ก่อนนี้ เราบังคับเขาทั้งทางตรงและทางอ้อม ให้นำออก
เดินทางมาเพื่อประโยชน์ฝ่ายเรา แต่มาถึงตอนนี้ พวกของฉัน

รู้สึกเหมือนกับว่า นายของบุญคำเป็นฝ่ายบังคับพวกฉันให้เดินต่อไปเสียแล้วละ เขาเป็นคนบ้างาน เป็นคนมีทฐิ ซึ่งบางทีก็ไร้เหตุผล ทำทางของเขาบอกให้เราทราบในที่ว่า ถึงเราจะสั่งให้เขากลับ เขาก็คงไม่ยอมหรอก จนกว่าจะค้นหาเครื่องบินลำนั้นให้ได้ และถ้ารพินทรไม่นำกลับเสียอย่างเดียว พวกเราทั้งหมดก็คงจะต้องถูกเขาลากไปจนถึงที่สุดนั้นแหละ เพราะเราไม่รู้ทางเขานำไปทางไหน เราก็ตองไปทางนั้นอย่างเลี่ยงไม่ได้ ปากเขาอาจบอกกับเราว่ากำลังนำกลับ แต่ถ้าเขานำออกค้นหาต่อไป หรือนำทางไปถึงไหน เราก็คงหมดทางที่จะรู้ได้”

“แหม่มอ่านนายของบุญคำออก แกเป็นคนยังงั้นจริงๆ!...”

พรานเผ่ายอมรับ

“...แต่พวกแหม่มไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ถ้าเปลี่ยนใจใหม่ คิดจะกลับ แล้วแกยังไม่ยอมกลับ พวกบุญคำจะหาทางพูดกะแกเองให้แกยอมนำกลับให้ได้ แกเองก็มีห่วงข้างหลังอยู่มาก แต่บางที แกก็น้อยใจนายหญิง อาจทำให้แกไม่อยากหันกลับไปอีกแล้วก็ได้”

“นายของบุญคำน้อยใจคู่รักของเขาจริงนี่ เกี่ยวกับเรื่องอะไร บอกได้มั้งไหม?”

คริสชนคุยเสียจนตาเฒ่าหลวมตัวแล้ว ประกอบกับที่แกเองก็คิดอัดอั้นตันใจแทนเจ้านายมานาน อยากหาทางระบายออก จึงเข้าลือกพอดี

“ก็เรื่องรักๆ ใคร่ๆ เรื่องของคนจนมีชีวิตอยู่กับป่า กับคนรวยเลิศลอย มีชีวิตอยู่ในปราสาทราชวังนั่นแหละ สองคนมาพบมารักชอบเห็นใจกันในป่า พอเสร็จงาน ฝ่ายหนึ่งมีชีวิตอยู่ในป่าตามเดิม อีกฝ่ายกลับไปสุขสบายในเมือง หายไปเลยร่วมปี เพิ่งจะมาพบกันอีกครั้งเดียว ตอนก่อนที่แกจะออกมารับจ้างพวกนายแหล่หม่มเดินทางมานี้ แกรักนายหญิงคนนั้นมาก แต่คงไม่แน่ใจมั้งว่านายหญิงจะรักเป็นห่วงแกแค่ไหน ความจริงโง่คำไม่อยากพูดเลย...”

แล้วแกก็ชะงักนิ่งไป คริสใช้จิตตานภาพของดวงตาของหล่อนสะกดแกมา พร้อมกับยิ้มให้ สำเนียงของหล่อนอ่อนโยนนุ่มนวลฟัง

“พูดเถอะ บุญคำ มันมีอะไรแฝงเร้นอยู่หรือ”

“จะว่าความจริงนายหญิงดาร์นก็ผิด ที่พองานเสร็จเอาตัวพี่ชายกลับคืนไปได้แล้ว ก็เจียบหายไปเลย ปล่อยทิ้งนายรพินทร์ไว้คนเดียวที่หนองน้ำแห้ง ทำที่เหมือนจะลืมนายรพินทร์เศร้าซึมมาตลอด นับจากนายหญิงได้จากไปแล้ว เพิ่งจะดูว่าเราจึงมีความสุขขึ้นนิด เมื่อนายหญิงหวนกลับมาเยี่ยมคราวนั้น แต่แล้วรุ่งเช้า พวกนายแห่มก็มาติดต่อเชิงบังคับให้ออกป่าอีก แกคงไม่มีความหวังอะไรกับคู่รักมากนัก เลยยอมรับนำทางมาแบบที่เค้าเรียกว่าอะไรนะ บุญคำพูดไม่ค่อยถูกหรอก”

“ประชดชีวิต?”

“นั่นแหละๆ ประชดชีวิต หรือประชดความอัปโชควาสนาของตัวเอง หนีหน้าไปเสียให้พ้นๆเลย แต่เฮ้อ! บุญคำก็ไม่น่าจะพูดออกมาให้แห่มฟังเลยนะ เป็นเรื่องส่วนตัวของนายโดยเฉพาะ แห่มก็ถามเสียจนบุญคำต้องบอกออกมาไม่ด”

อีกครั้งที่คริสซ่อนรอยยิ้มไว้อย่างมิดชิด ผิวหน้าเบื่องอกพลอยเศร้าไปกับแดดด้วย

“ฉันเห็นใจนายของบุญคำมากนะ ที่ถามก็ไม่ใช่อะไร มันเกี่ยวกับโรคภัยแรงอาการใหม่ของเขา นอกเหนือจากมาลาเรีย

ที่เรื่อร้างมาก่อน บุญคำและทุกคนคงเห็นแล้วว่า บางขณะ
เจ้านายของบุญคำเองอ่อนแอลงไปมาก ประสาทของเขา
ตึงเครียด มีอาการทางโรคหัวใจด้วย เราจำเป็นจะต้องรู้สาเหตุ
ที่มาของอาการให้แน่ชัด ม่ายงั้นเราก็ช่วยรักษาเขาไม่ได้ หาก
เขาเกิดอาการหน้ามืด เป็นตะคริว หายใจไม่ออกขึ้นมาอีก...
แต่นายหญิงของบุญคำก็เป็นคนดีมากไม่ใช่หรือ?”

บุญคำหน้าจืดเจือกลง ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่แกยอม
ระบายความในใจแท้จริง

“เท่าที่เห็นในป่า หรือตอนแกมาที่บ้านป่าของเรา แกก็
เป็นคนดีมาก น่ารักที่สุด แต่ทำไมแกถึงทิ้งนายของบุญคำให้อยู่
คนเดียวนานเกินไปนักก็ไม่รู้สิ”

“เขาอาจมีภารกิจยุ่งอย่างอื่นก็ได้นะ ที่ทิ้งให้เจ้านาย
บุญคำอยู่ตามลำพังนานเกินไปหน่อย อย่างที่บุญคำว่า และคง
วางใจว่า ถึงยังงี้เสีย เจ้านายของบุญคำก็คงไม่หนีหายไปไหน
เวลาคิดถึงเมื่อไหร่ก็มาหาได้เมื่อนั้น”

ตาเฒ่าเริ่มใช้สมองคิด และเมื่อคิดแล้ว แกก็เริ่มสะกิดใจ
อย่างไรพิกล เพียงแต่ยังนึกไม่ออกว่าหม่อมคริสเจตนาจะให้

ความหมายอย่างไร และตัวเองก็หาคำพูดที่จะมาตอบไม่ได้
ใจหนึ่งก็คิดว่า แหม่มเป็นคนดี รู้จักเห็นใจคน อีกใจหนึ่งก็จน
ว่า แหม่มคนสวยจะมาดำเนินเล่ห์กระเท่ห์เพทุบายอะไรที่แกยัง
ตามไม่ทันกระมัง

“บุญคำรู้อย่างเดียว รู้ด้วยสัญชาตญาณว่า จิตใจของนาย
รพินทร์และนายหญิงดาริน สะอาดบริสุทธิ์ แต่ฟ้าดินอาจมา
กางกันไว้ก็ได้ เลยทำให้ต่างคนต่างเข้าใจกันผิดพลาดไปบ้าง
ถึงยังไ้บุญคำและพวกเราทุกคนก็ยังเคารพรักนายหญิงอยู่
เสมอ แม่นายหญิงจะไม่ได้มีชีวิตอยู่กินกับเจ้านายของบุญคำ
อย่างคู่รักเขาทั่ว ๆ ไปก็ตาม”

“แล้วสำหรับฉันล่ะ...”

หล่อนชี้ไปที่อกตัวเอง ถามมาแผ่วเบา

“...บุญคำคิดว่าฉันเป็นคนอย่างไร เอาความรู้สึกเท่าที่
ผ่านพบเห็นมาแล้วจนกระทั่งที่เห็นอยู่เดี๋ยวนี้”

“บุญคำเป็นคนตรงนา แหม่ม!”

“ฉันชอบคนตรง คนปากกับใจตรงกัน”

“ແหม່ມຄຣິສເປັນຄົນນຳຣັກມາອີກຄົນໜຶ່ງທີ່ບຸຣຸດຳເຫຍຢືນ
ມາ ແຕ່ໃນຄວາມນຳຣັກນັ້ນນະ ມັນມີຄວາມນຳກລັງຊ່ອນຢູ່ລືກໆ
ນຳກລັງຍັງໃຈບຸຣຸດຳບອກໄດ້ຢູ່ ແຕ່ນາຍຫຼິງດາຣິນມີແຕ່ຄວາມ
ນຳຣັກ ຄວາມນຳກລັງ...ນຳຫວາດຣະແງງ...ໄດ້ມີເລຍ ນາຍຫຼິງດາຣິນ
ເໝືອນນ້ຳຄ້າງບນຍອດໄປໄດ້ ແມ່ມຄຣິສເໝືອນນ້ຳເລ້າດີໆ
ໃນຫວ ມັນແລ້ວແຕ່ວ່າ ໃດຣ້ອງການນ້ຳຊນິດໃໝ່”

ຄຣິສຕິນຳຄອແຂ້ງ ສະອີກອີງໄປນານ

ຫລ່ອນແທບໄດ້ເຮືອເລຍວ່າ ຫຍຸຣາຜູ້ນີ້ໄດ້ຜ່ານການຣິກຊາ
ຣຳເຣືຍນອຍຳດີມາ!

เพชรพระอุมา ตอน แต่ปางบรรพ์ เล่ม 44

prism
ปรีช

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีชมี มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)